

[Clara Munck.]

Vi er, som jeg sagde i min indledning, inden for det konservative folkeparti af den opfattelse, at folkepensionens grundbeløb må forhøjes, men jeg synes jo nok, at det er et stort spring, der ved disse tillæg sker i forhøjelse for visse grupper af pensionister, hvorved man altså når en dækningsprocent, som det ærede medlem hr. Niels Mørk gjorde op til, det var vist 44-45 pct., medens jeg har regnet med 46-48 pct.; vi kommer i hvert fald så højt op, at det efter min mening må være meget vanskeligt i årene indtil 1970 at nå frem til en ensartet dækningsprocent for alle grupper, og det var vel egentlig det, der lå bag ønsket om, at vi kunne nå frem til en fuld folkepension.

Hvis vi nu går tilbage i alderdomsforsørgelseslovgivningen, den lovgivning, som det ærede medlem hr. Niels Mørk også i dag var enig i at vi skulle være glade for vi havde lagt bag os, kan vi se, at loven af 22. december 1947 ligeledes indførte et rentetillæg, ligeledes nedsat til ca. halvdelen for personer, der boede i — som det dengang hed — aldersrenteboliger, og ligeledes afhængigt af indtægter ud over aldersrenten. Denne form for tillæg afskaffede man, da de nye lovændringer trådte i kraft i 1957, og dengang var alle enige om, at nu fik man da endelig gennemført en ordning, som gav en administrativ forenkling, der også var meget påkrævet, og som samtidig betød en retfærdighed over for grupper af folkepensionister. Derfor er jeg meget skuffet over, at den højtærede socialminister, der har været med til at føre os væk fra den tidligere lovgivning, nu falder tilbage; jeg ved så ikke, hvad baggrunden derfor er, hvor anbefalingen dertil ligger, eller hvor tilskyndelsen dertil er kommet fra.

Hvis man nu tænker sig, at de foreslåede tillæg trods disse bemærkninger og det udvalgsarbejde, der kommer, vil blive opretholdt, vil jeg alligevel henstille til den højtærede socialminister at overveje, om vi ikke skulle nøjes med én tillægsstørrelse, og at socialministeren så til gengæld sammen med boligministeren, sådan som lov om boligbyggeri af 27. december 1958 foreskriver, fastsætter lejen simpelt hen for folkepensionistboliger landet over. Denne leje har ikke været ændret siden 1959, og det skete jo ved et cirkulære, der var udstedt af den

daværende boligminister, der er identisk med den nuværende højtærede socialminister, så tanken om at fastsætte en leje kan altså ikke være den højtærede socialminister helt fremmed.

Hvis vi nu ser på nedsættelsen af tillæget for den gruppe af pensionister, der i dag bor i pensionistboliger, må det være ret naturligt for mig at sammenligne denne nedsættelse med, hvad den vil komme til at betyde i indirekte husleje-forhøjelse. Derved når jeg frem til, at dette forslag fra den højtærede socialminister indeholder et forslag om huslejestigning for folk i pensionistboliger på en sådan måde, at de pågældende i 1967 i forhold til lejen af i dag vil få en stigning på 50 pct., når det drejer sig om en enlig i hovedstaden, og helt op til 75 pct. for en enlig pensionist på landet. Det synes jeg nok er et interessant forslag i betragtning af de drøftelser, der i øvrigt har været på andre områder, ikke mindst på det boligmæssige, her i folketinget. Efter forslagene vil de indtægtsberegninger, vi har i dag, blive bevaret — som det også tidligere er sagt — for den persongruppe under 67 år, der også fremover vil kunne søge folkepension. I den anledning må jeg fastslå, at det konservative folkeparti fortsat er imod den såkaldte formuestrafferregel. Jeg synes også, at alle disse fradragsregler giver anledning til at anmode den højtærede socialminister om at undersøge, om vi ikke kunne beregne al indtægt umiddelbart, når den nye, den fulde folkepension er gennemført, så det kun bliver en undtagelse, at der skal gives pension efter de gældende regler.

Lovforslagets bestemmelser vedrørende pensionen under institutionsindlæggelser, forhøjelse af alderstillægget til pensionistgruppen på 80 år og derover og en efterlevende ægtefælles ret til ægtefællepension i 3 måneder efter et dødsfald er ændringer, mit parti ser på med meget stor glæde og sympati. Vi mener, at man her er kommet et godt stykke ad den rigtige vej.

Til gengæld har det konservative folkeparti absolut hverken glæde eller sympati tilovers for § 1, nr. 14, i forslag til lov om ændring i lov om invalide- og folkepension. I sin fremsættelsestale omtalte den højtærede socialminister kommissionsbetænkningen af januar 1963 og sagde bl. a., at